

REFLEKT

A watercolor portrait of a woman with long, dark hair, looking down. A red banner with the text 'No school' is placed over her mouth. The background is a mix of blue and pink washes.

INFIKÁCIA EÚ

MIGRANTI?

No school

**MISS
INTERNÁTU
2015**

INTERNÁT VRANOVSKÁ 4

Akvareli: A. D. Lex

1/2015/16

OBSAH

3	NIČ, NIČ, NIČ A ZAS NIČ	
	L'UDOVÍT ŠTÚR AKO HO NEPOZNÁME...	4
5	KANDIDÁTI NA OLYMPIÁDU	
	PREDVIANČNÉ ZVYKY	6
8	INFIKÁCIA EÚ	
	I HAVE A DREAM	8
9	PARIS	
	MISS	10
12	PLÁVAJ, ALEBO SKAP! / INTERNÁTNA IZBA	
	PRVÝ ROK – NAJHORŠÍ ROK?	13
14	BEZPEČNOSŤ PLATIEB ZA POMOCI DEBETNÝCH KARIET	
	JE POTREBNÁ NA SLOVENSKU DRUHÁ MARGARET?	15
16	MLADÍ EINSTEINOVIA SPOZNÁVAJÚ EURÓPU	
	NÁVŠTEVA V PETROHRADE	18

NIČ, NIČ, NIČ A ZAS NIČ

Editorial

Redakčná rada ma poverila, aby som napísal editoriál. Nebol som teda vôbec nadšený. Prešiel týždeň a ja som nemal nič. Prešiel druhý týždeň a stále mi nič nenapadlo. Všetky myšlienky, nápady, úsudky, alebo názory na niečo, ktoré sa mi v hlave kopili a následne som ich pretransformoval do písomnej podoby, som nakoniec zhodnotil ako nezaujímavé alebo už dávno otrepané. V hlave som mal len prázdnotu a stále nič. A tak mi napadla myšlienka... Čo keby som písal o ničom...?

Z filozofického pohľadu slovo NIČ predstavuje, alebo charakterizuje chýbanie niečoho alebo neexistenciu niečoho, a to v relatívnom zmysle slova - chýbanie vlastností, stavov, procesov na niečom určitom. V absolútnom zmysle slova - ako chýbanie bytia vôbec. V prvom prípade ide o nič ako protiklad niečoho. V druhom prípade ide o nič ako protiklad bytia.

Ako sa to prejavuje v praxi ?

Keď sa nás vychovávateľ občas opýta čo bolo v škole, alebo čo sme robili doma cez víkend, tak úplne samozrejme každý z nás odpovie - nič. Keď sa po týždni z internátu vrátim na víkend domov a naši sa ma so záujmom opýtajú čo je nové v škole alebo na internáte, tak odpoviem - nič. Keď večer, zhodnotím svoju celodennú prípravu na blížiacu sa maturitu, tak musím s hrôzou skonštatovať, že som vlastne počas celého dňa neurobil nič. To isté platí aj v reálnom živote.

Mama doma nič nestíha, v otcovej robote sa nič mimoriadne nestalo a v televízii zase nič nedávajú. Aby som bol aspoň trochu v spoločenskom a politickom obraze, občas si pozriem, resp. vypočujem chválospevy našich politikov. A div sa svete, opäť som sa nedozvedel nič. Keď sa niekde niečo negatívne udeje, každý dáva od toho ruky preč a tvári sa akoby nič. Nič sa predsa nestalo, ja za nič nemôžem, ja som o ničom nevedel, ja som predsa nič nespravil...

A tak pojem slova nič, vládne svetom. Nikoho nič nezaujíma, nikto nič nechce zmeniť, nikto nič neurobil, každý je ku všetkému ľahostajný a zaujíma ho len jeho vlastná osoba a dosahovanie privátneho prospechu a zisku.

Starý grécky filozof Sokrates, známy svojim výrokom „Viem, že nič neviem“, výstižne a úplne presne nevyjadril len postoj jedinca k plneniu svojich povinností a potreby vzdelávať sa, ale svojim výrokom vyjadril aj postoj spoločnosti k sebe samej, nielen pre dobu v ktorej žil, ale predvídavo aj pre doby, ktoré po nej prichádzali a budú ešte prichádzať.

A tak slovo NIČ predstavuje základ našej existencie a nášho bytia.

L.Y.Shique

Redakčná rada

Jakub Užovič
- grafik

Som študent strednej umeleckej školy. Mój ideál sú videohry a prechádzanie sa v lese. Snažím sa pozorovať a vnímať okolie ako umelecké inovácie nekonečnej fantázie každého človeka s elementárnymi vlastnosťami.

Viktor Kocsis
- ilustrátor

Som študent súkromnej strednej umeleckej školy animovanej tvorby (UAT). Študujem animovanú tvorbu.

Vo voľnom čase zvyknem kresliť, animovať, poprípade sa benujem hrám, seriálom alebo basketbalu. Všetkým aj behať treba

Riadim sa mottom: „Keby niečo, tak nič.“, pretože čím menej vecí sa rieši, tým menej problémov.

Adriana Ducháčková
- šéfredaktor

Som študentka súkromnej strednej umeleckej školy animovanej tvorby (UAT). Študujem grafický dizajn.

Rada sa venujem literatúre, umeniu a histórii. Sem tam vypomáham aj s grafiou časopisu a píšem články. Život by mal byť predsa pestrý.

Mojím mottom je latinská fráza: „Ora et labora“ (Modli sa a pracuj). Moje umelecké meno je A. D. Lex.

Ing. Ľubor Jánošík
- vychovávateľ

Mám rád mladých, pretože sú zdrojom adrenalínu a zároveň hybnou silou spoločnosti. Súžitie mladých ľudí so staršími, je prospešné obom stranám. Jedným otvára oči, druhým vyjasňuje myseľ.

Výrok Jana Wericha je aktuálny do každej doby: „Když už člověk jednou je, tak má koukat aby byl. A když kouká, aby byl a je, tak má být to, co je a nemá být to, co není, jak tomu v mnoha případech je.“

R LUDOVÍT ŠTÚR AKO HO NEPOZNÁME...

Rok 2015 je rokom 200.ého výročia jeho narodenia. O Ľudovítovi Štúrovi sa toho už popísalo neúrekom, ale stále ho spoznáваме na novo. Zaujímala som si preto, že sa ho pokúsím predstaviť trochu inak, ako je známy nám všetkým.

Láska k prírode ho sprevádzala už od malička. Na štúdiách na Bratislavskom Lýceu sa ju pokúšal preniesť aj na svojich spolužiakov. Mnohí s jeho kamarátov a spolužiakov trávil voľné chvíle v bratislavských viedach a vychutnávali lahodnú chuť malokarpatských vín. Ľudovít sa však radšej túlal po krásnej prírode spoznával okolie Malých Karpát.

Na jeho odborný rast vplýval jeho starší brat Karol, ktorý sa po jeho gymnaziálnych štúdiách v Gyori, vrátil domov ako uvedomelý vlastenec.

Keď mal Ľudovít 12 rokov, začal študovať na tom istom gymnáziu, ako jeho starší brat Karol. Po dvoch rokoch sa naučil výborne po maďarsky a nemecky. Počas štúdia dosť vážne ochorel. Staral sa o neho jeho spolužiak Ján Kiš, ktorý

nasadil vínnu liečbu. Ľudovít bol známy ako odporca alkoholu, ale pravidelné užívanie vína, mu zrejme pomohlo a tak už ako vyliečený, mohol začať študovať na Bratislavskom Lýceu.

Po uplynutí mladých liet, pokračoval v štúdiu na univerzite v Halle s cieľom zmeniť svet, čo sa mu aj čiastočne podarilo. Celý svoj život chcel venovať povzneseniu slovenského národa na úroveň, ktorú si tento národ v mnohonárodnom Uhorsku vyžadoval. To isté vyžadoval aj od svojich kamarátov a spolupracovníkov.

Keď sa Samo Chalupka oženil, sklamaný svojmu známemu C. Zochovi napísal: „Samovi Chalupkovi po Všeslávii zazvonili; mne již docházejí pohřební verše. Vzornou tuto horlivost, lichotící žena zakopala. Pokoj prachu!“ (LA SNK, sign. 26 B 11, strana 3) „Chalupka, ten někdy nejučinnější nejzapalenější Chalupka v loně jedné ženy usnul...“

Podobné spory mal aj s J. M. Hurbanom. A ako tento spor rozriešil J. M. Hurban? „Spor mal vybušiť do verejnosti v tú dobu, keď ja prakticky odvetil som Ľudovítovi, pozvúc ho na svadbu svoju.“ Ľudovít prišiel – ako písal priateľom – »Miloslavovi na pohrab!« „A príduc troma dňami pred svadbou (4. októbra

1845), ešte snažil sa odvieť ma od úmyslu zakladania rodiny v týchto osudných časoch pre národ náš. Darmo! Vec bola medzi nami riešená naddho prakticky.“ (J. M. Hurban: Ľudovít Štúr, 1959, s. 194 – 195.) Ako vieme, Štúr sa s ťažkým srdcom preniesol ponad Hurbanovu ženu, ale ostali naďalej najbližšími priateľmi a spolupracovníkmi.

Pobyt v Hradci Králové, však zanechal aj v jeho srdci významnú ryhu. Kvôli práci pre svoj národ, však potlačil aj vzplanutie k Márii Pospíšilovej, keď v rodine Pospíšilovcov trávil svoj krátky čas v Čechách. „Kdož by mi byl předpovídal, že v Hradci padnu do bolů lásky, jímž sem pečlivě vyhýbal, abych tím neodvisleji, tím samostatněji pracovati a pro jednu oulohu pojité všechny síly vynaložiti mohl?“ (Listy L. Štúra I, s. 194-195).

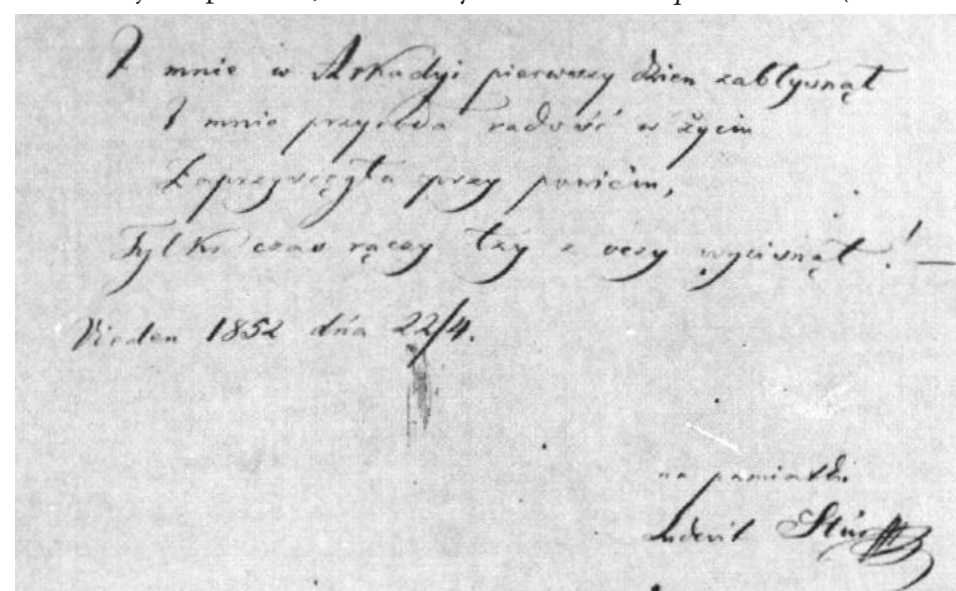
Veľký a zrejme osudový žiaľ a bôľ zastihol Ľudovíta v porevolučnom období, keď pôsobil v Modre. Jeho ľúbostný vzťah k Adele Ostrolúckej za rozvíjal, ale vzápätí veľmi skoro aj ukončil, keď ako 29 ročná 18. marca 1855 zomrela. V ťažkých chvíľach si Štúr uvedomoval, že na zemskej bytosti si nemožno veľa zakladať, lebo tu „klame a hynie všetko!“, ako napísal v liste J. M. Hurbanovi.

Je len obrovskou chybou našej spoločnosti, že Ľudovít Štúr, ako jedna z najvýznamnejších postáv slovenskej histórie, kultúry, politiky a literatúry, ovládajúci ešte aj 10 cudzích jazykov, je tak málo preferovaný a uznávaný v našej spoločnosti v porovnaní s mnohými marketingovo a politicky populárnymi zahraničnými osobnosťami, ktorí v porovnaní so Štúrom, nie sú až tak plnovýznamní.

L. Y. Shique

foto1: www.uszz.sk

foto2: www.stur.sk/dokument

KANDIDÁTI NA OLYMPIÁDU

Športový klub polície Bratislava (ŠKP) je od roku 1990 nástupcom a pokračovateľom slávnej tradície klubu, ktorý vznikol už v roku 1952 pod názvom TJ Červená hviezda Bratislava.

Združuje 10 športových oddielov, ktorých členmi sú reprezentanti Slovenska, olympijskí víťazi, majstri sveta i Európy a medailisti z vrcholných podujatí.

- hádzaná
- vodný slalom a zjazd
- rýchlostná kanoistika
- krasokorčuľovanie
- športová strelba
- bedminton
- bežecký oddiel
- taekwondo
- športový oddiel strelby a sebaobrany

Taekwondo (slovenská výslovnosť „tejkvondo“) je pomerne nový kórejský bojový šport a bojové umenie bez použitia zbraní, zameraný najmä na sebaobranu, sebaovládanie a zdravú sebadôveru. Má zaručiť úplné využitie sily a rýchlosti ľudského tela. Charakteristická je hlavne kopacia technika. Od 27. olympijských hier v Sydney je jedným z olympijských športov.

Členmi tohto športového oddielu sú aj naši dvaja žiaci Michal Sahaj a Tomáš Šuník. Keďže sa v októbri konal významný turnaj vo Viedni, na ktorom dosiahli medailové umiestnenia, nemohli sme si ich výsledky nevšimnúť a neuverejniť ich výborné výkony.

Autor: L. Y. Shique

Foto: Jakub Užovič

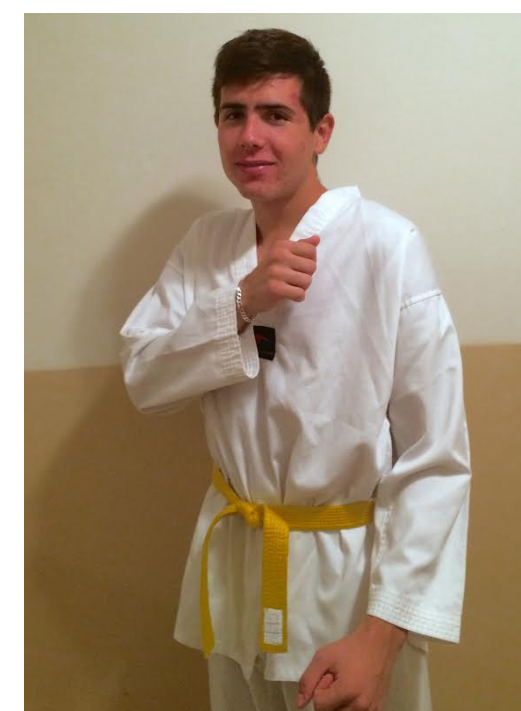
MICHAL SAHAJ

Dátum narodenia: 6.3.1997

Váha: 64kg

Technický stupeň: žltý pás

Úspechy: 1. miesto TNT Cup 2015

TOMÁŠ ŠUNÍK

Dátum narodenia: 7.9.1997

Váha: 77kg

Technický stupeň: žltý pás

Úspechy: 2. miesto TNT Cup 2015

Ľudové tradície v predvianočnom období mali kedysi viacero podôb. Každý región bol charakteristický svojim zvykom a tradíciami. Predstavíme Vám zvyklosti a obrady, ktoré sa konali v čase predvianočnom a to počas sv Ondreja, Kataríny, Barbory a sv. Lucie. Išlo o magické dni počas zimného slnovratu, preto sa nazývali aj stridžie, počas ktorých ľudia verili, že temné sily majú väčšiu moc.

4.12. Svätá Barbora

Svätá Barbora sa narodila v 3. storočí v rodine bohatého kupca. Otec ju chcel vydať za významného rímskeho politika, avšak jej kresťanské presvedčenie a viera bola tak silná, že nahnevaný otec ju nechal popraviť. Na jej sviatok chodievali ženy v bielom a rozdávali deťom darčeky. Poslušným sladkosti, neposlušným metličku. V ruke držali košík, metlu, alebo husacie pierko a vymetali izbu, spoločne sa pomodlili a potom pokračovali k ďalším susedom. Dodnes sa zachoval zvyk narezáť vetvičky s čerešní, ktoré vo váze rozkvitli na Štedrý deň. Vetvičku si dievčatá na polnočnej omši dávali za pás a mládenci za klobúk. Mládenec, ktorý si od dievčaťa vzal vetvičku a dal si ju za klobúk, prejavil tak nej svoju náklonnosť.

13.12.. Svätá Lucia

V našej tradícii sa Lucia objavuje ako tajomná bytosť, čo je v protiklade so zvykmi v západnej Európe, kde sa konajú lampiónové sprievody a Lucia vystupuje ako nevesta s horiacimi sviečkami na hlave. Na Slovensku je tento deň charakteristický ako vyhánanie všetkého zlého. Zabráňovali sa prístupové cesty k domom a príbytkom. V tento deň ľudia vykonávali veľký hluk, lomoz a buchot. Chlapci hádzali staré hrnce, a nádoby do dverí maštalí, hrnotali s nádobami, ktoré našli na smetisku, aby sa zlé démonické sily zľakli a vyhli sa dobrým ľuďom. Hluk a buchot bolo potrebné robiť aj na križných cestách, kde sa najviac v nočných hodinách spoločovali rôzne strigy a bosorky. V tento deň bolo zakázané pradenie, nesmeli sa pracovať ani na poli ani rúbať drevo, pretože by ľudia mohli zasiahnuť nešťastie. Významnú úlohu tu zohrávali obecní pastieri, ktorí obchádzali dedinu a hlasným trúbením zahánali bosorky, pískali na píšťalkách, trúbili na rohoch, cengali na zvoncoch a práskali bičom.

Všeobecne to bol čas priaznivý pre čary a preto sa v tento deň konali aj ľúbostné veštby. Od Lucie do Vianoc sa nezabúdalo ani na pranostiky. Každý deň tohto obdobia predstavoval jeden mesiac v roku. Podľa toho, aké bolo v ten deň počasie, také malo byť aj v danom mesiaci budúceho roka.

J. Užovič

Ilustrácia: Viktor Kocsis

25.11. sv Katarína

Sv.Katarína Alexandrijská sa narodila okolo r. 289 v bohatej rodine v Alexandrii v dnešnom Egypte. Bola veľmi vzdelaná a veľmi pekná. Verejne vystupovala proti uctievaniu pohanských zvykov, dokonca i rímskeho cisára Maxentia vyzvala, aby sa obrátil na kresťanstvo. Cisár ju postavil pred 50 učencov, ktorí sa ju snažili presvedčiť a odhovoriť od kresťanstva. Keď sa to nepodarilo, dal všetkých učencov upáliť a Katarínu požiadal o ruku s tým, že ju presvedčí on sám. Keďže ho odmietla, dal ju popraviť. Na Katarínu sa konávali posledné zábavy pred nadchádzajúcim adventom. V tento deň bolo možné robiť rôzne čary, či už so zámerom pozitívnym alebo škodlivým. Jedol sa cesnak, robili ním aj kríž na dverách, aby boli chránení pred strigami. Na Katarínu súvisela povera, že ak prvým návštevníkom v dome bola žena, bude sa celý rok riad rozbiť. Preto musel do domu vstúpiť ako prvý, muž.

30.11.sv Ondrej

Sv Ondrej rovnako ako jeho brat Šimon, bol rybárom. Bol učeníkom Jána Krstiteľa a potom Ježiša Krista. O sv Ondrejovi sa hovorí, že zázračne nasýtil 5 tisíc hladujúcich ľudí počas rímskeho obliehania Júdie. Rímskymi vojakmi bol ukrižovaný. Sv Ondrej je patrónom rybárov, sedliakov. Je zároveň patrónom krajín Ruska a Škótska. Deň sv Ondreja patril k najdôležitejším vešteckým dňom v roku. Väčšina dievčat si veštilo svojho budúceho muža lebo chceli vedieť za koho sa vydajú.

Začiatkom roku 2015 nemecká kancelárka Angela Merkelová v jednom zo svojich prejavov povedala: „Ak si Európa myslí, že prosperita a mier sú tu navždy, tak sa veľmi mylí. V krátkom čase môže dôjsť k vytriezveniu tohto názoru.“

Sama dobre vedela, čo tým myslí, že so spojením názorov s Európskou politickou špičkou dôjde k premene starého európskeho národa na multikultúrny mix. Naštrbením vnútroeurópskych vzťahov, bol aj postoj k ukrajinskej kríze, ktorú mediálne vystriedala neschopnosť existencie Grécka v EÚ a jeho smiešna záchrana. V polovici roka 2015 sa stala hlavnou témou prisťahovalecká vlna utečencov zo Stredného Východu. Migrácia, ktorá je súčasťou existencie spoločnosti, je úplnou samozrejmosťou v priebehu celých dejín ľudstva. Je samozrejmé, že ľudia v núdzi, ktorí sa do nej dostali nevlastným pričinením, by mali byť prijatí tou spoločnosťou, ktorá im môže pomôcť. Je veľmi jednoduché rozlišovať migráciu na individuálnu, keď jednotlivci, alebo len malé skupiny prichádzajú do cudzích krajín za prácou, ktorej podriadia všetko svoje úsilie a snažia sa čo najrýchlejšie začleniť do zabehnutého systému danej krajiny. Ľudia opustia rodnú vlasť, zriekajú sa svojej kultúry, zvyklostí, tradícií, návykov a ak je to nutné, aj náboženstva.

Ďalšou migráciou, s ktorou sa stretávame v súčasnosti, je migrácia masová. Príčiny tohto stavu, ktorý ovplyvňuje dianie v celej EÚ, sú všeobecne známe každému, aj mierne sčítanému jedincovi. V jednoduchosti sa to dá povedať, že je to arogancia, nadutosť, nenasytnosť ekonomicky silných krajín tohto sveta a ich snaha o všemocné ovládanie ostatných. Výsledným javom sú rozbité, vydrancované, bezvládne krajiny, ktorých obyvateľstvo má jedinou možnosť, opustiť ich a hľadať si nové domovy. Avšak, nie

je možné premiestniť milióny obyvateľov z jedného spoločenstva do druhého. Každý jedinec opúšťajúci svoju krajinu, hľadá nový domov a najlepším vodítkom bývajú sociálne výhody jeho cieľovej cesty. Ešte väčšou výhodou je, ak sa k tomu pripojí pozvanie hlavných predstaviteľov týchto štátov. Takýmto vyjadrením nemecká kancelárka odštartovala najväčší exodus pohybu národov od druhej svetovej vojny.

Tento článok píšem 27.11.2015. Je veľmi ťažko povedať, čo sa bude diať s migráciou v najbližších mesiacoch. Podľa mojich dostupných informácií, do tohto dátumu, prišlo do EÚ cca 1 milión utečencov. Je to koniec, alebo začiatok? Na túto otázku, mi zrejme neodpovie nikto. Ich denný prísun sa znížil na 3000 denne, z pôvodných 10 000 a ich vytúženým rajom je Nemecko, Švédsko a krajiny Beneluxu. V podstate by sa ma to nemalo vôbec týkať, avšak, aj my sme súčasťou EÚ, kde jej hlavnou výsadou je voľný pohyb ľudí. Každý z týchto utečencov je teoreticky aj občanom našej krajiny, a mal by teda prebrať našu kultúru, zvyklosti, pracovné návyky, začleniť sa komplet do systému, ktorý mu poskytol útočisko. Ale podľa môjho názoru, teda nie len môjho, ale väčšiny obyvateľov žijúcich v európskom národe, je obava z odmietnutia pris-

pôsobiť sa týmto požiadavkám. V počte, v ktorom k nám prichádzajú je jasné, že títo ľudia sú schopní vytvárať komunity, ktoré budú mať veľmi silný vplyv na spoločenské dianie v krajine a začnú si klást podmienky na pretvorenie pôvodných hodnôt. Bude sa to týkať ekonomickej, sociálnej, medzinárodnej a hlavne náboženskej otázky. Výsledkom toho, môže byť destabilizácia, rozvrat krajiny a keďže demokratický spôsob týchto krajín umožňuje získanie moci reakčných politických síl, ktoré budú brániť pôvodné hodnoty, môže dôjsť k vzrastu agresivity aj pôvodných obyvateľov a nastolenie diktátornej moci. Samotní Nemci s tým majú bohaté skúsenosti (rok 1933).

Je diskutabilné, ktorým smerom sa dianie v EÚ poberie. Do určitej miery je potreba podať pomocnú ruku, ale tu sa ukazuje, že ruka bude pomáhať k rastu nádrových buniek postupne rozmnožujúcich sa v celej štruktúre EÚ. Riešiť tento problém v súčasnosti, by možno bolo miernym ožarovaním, poprípade slabou chemoterapiou. Avšak ani k tomuto dátumu sa zahniezdení európski vodcovia nechcú zriecť svojho názoru. Držia si pevne miesta papierovým lanom humanitu, ľudskosti, obetavosti a zatienení svojou dokonalosťou, zahmlievajú budúcnosť vlastných krajín. Pri pokračovaní stáleho prílevu utečencov, bude ďalším riešením iba operácia, ktorá môže dopadnúť dobre, ale pacient môže zomrieť. Tým pacientom je EÚ, jej prosperita a mier.

Dominika Majdanová
Fotokoláž: Viktor Kocsis

Z PEKLA ŠŤASTIE ALEBO PODANÁ BOŽIA RUKA ???

Američan, ktorý unikol teroristom z koncertu Eagles of Metal v klube Bataclan v Paríži, prežil aj útoky z 11. septembra v New Yorku. Práve bol na ceste za pracovným stretnutím, keď zrazu do jednej z dvojčiek vrazilo lietadlo.

Tridsaťšesťročného Mattewa, útočníci v Bataclane postrelili do nohy. Potom predstieral, že je mŕtvý a odplazil sa do bezpečia, kým útočníci znovu nabíjali svoje zbrane... /Zpráva z tlače/

Aj táto skutočnosť, len dokazuje absolútnu neschopnosť predstaviteľov EU riešiť prijímanie utečencov do Európy bez akejkoľvek kontroly dokladov na hraniciach shengenu.

Všetkým francúzom a najmä parížanom odkazujeme :

NOUS SOMME AVEC VOUS !!!

L. Y. Shique

I HAVE A DREAM

Každý večer si líham s predstavou, že sa môj život už konečne raz zmení. Už nechcem bývať v tomto desaťizbovom dome so svojimi štyrmi bratmi a ich ženami a deťmi. Už som alergický na svojich bratrancovi a sesternice, ktoré neustále niečo o do mňa potrebujú. A už vonkoncom nemám náladu stále počúvať susedské spory a krik na seba ziapajúcich susedov. Je síce pravda, že bývam hneď na začiatku obchodnej štvrte nášho hlavného mesta, ale už nemám nervy sa každé ráno budiť na neustály hluk osobných a nákladných áut pravidelne zásobujúcich okolité supermarkety. Tiež ma už nebaví chodiť do tunajšej štátnej univerzity a študovať niečo, čo ma vôbec nebaví. Nemám záujem každý deň posedávať pred domom pri vodnej fajke a so susedmi hrať nudný šach. Moje sny o krásnom, plnohodnotnom a úspešnom živote každú noc prelietavajú do vytúženej, bohatstvom obdarenej Európy...

Tak som sa rozhodol. Dohodol som sa s prevádzачmi na termíne môjho odchodu. Len neviem, ktorú zo svojich troch žien si mám so sebou zobrať. Zo všetkými tromi tam ísť nemôžem a ani nechcem. Aisha rada spí, takže dlhá cesta by bola pre ňu dosť náročná. Džamilah zase rada je, a to by sa počas tejto cesty iba trápila. Tak som sa rozhodol pre Fatimu. Ona je prispôsobivá a nenáročná. Keď sa

v Európe usadím, zarobím nejaké peniaze a budem mať pekný dom, potom prídem pre nich. V tablete cez GPS som si preštudoval cestu, ktorá na nás čaká a vybral som si mestá, v ktorých chcem žiť. Rozhodnuť sa padlo na Mníchov alebo Berlín. Hamburg by byť. A tak nadišiel odchodu.

Z banky som vybral 3000€ za seba a 2000€

za Fatimu. Ženy sú lacnejšie.

Po vylodení z člna, v ktorom sme boli natlačení jeden na druhom ako dobre prepečený turecký kebab, sme vystúpili na gréckom pobreží. Horúčava bola neznesiteľná. Najprv autobusom, potom vlakom a následne peši sme sa dostali na pole, na ktorom stál asi dvojmetrový železný plot. So spolupútnikmi, sme len neveriaco krútili hlavami nad protidemokratickými a protiludskými opatreniami akéhosi bezvýznamného malého štátu brániac nám, pokračovať

v našej ceste ďalej. Tlak zozadu stále prichádzajúcich ľudí, ktorí sa tlačili na nás, bol tak veľký, že sme tento plot prelomili a húfne sme prekračovali popadané zábrany na zemi. Doškriabaní, s roztrhanými riflami a flakatým značkovým oblečením, sme sa dostali konečne do mesta, z ktorého do nášho cieľa, je už len krok. Zhromaždení pred mestskou radnicou, nás onedlho zaviedli do akéhosi stanového tábora.

Po troch dňoch, keď sme hlasným a nebojácnym protestom poukazovali na nepravosť nášho zdržiavania na území štátu, v ktorom nechceme byť, nás previezli do akejsi ešte menšej krajiny, kde máme asi 3 mesiace čakať na azyl.

No, ale toto! Takto som si to nepredstavoval...

Strýko, ktorý žije v Berlíne už druhý rok, mi o tomto nespomínal... Keď ma volal k nemu, tak hovoril o tom, ako sa má dobre a že býva v peknom dvojizbovom byte na okraji mesta. Ubytovanie a aj stravu má zadarmo. Dokon-

ca aj prácu dostal.

„Aj o náš duchovný život sa tu tiež starajú príkladne“ - vravel. „Na námestí blízko centra, stojí pekná, nová mešita. A tak každý deň skláňame hlavu pred všemocným a múdрым Alahom. Len škoda, že stojí hneď vedľa kostola. Ale to nejak vyriešime...“

Ubytovali nás po troch, na nejakej izbe. Vraj pred niekoľkými rokmi toto zariadenie slúžilo ako vysokoškolský internát. No ďakujem pekne. Naša univerzita v porovnaní s touto chatrčou je hotový palác.

Aj jedlo je tu akési čudné. My bravčové mäso nejeme. Je to v rozpore s našou vierou a tu ho máme takmer každý deň. Aj akési nechutné koláče nám sem nosia. Učíme sa síce

nemčinu, ale von nemôžeme a keď stojíme pred bránou, tak nás tu len okukujú a rozprávajú akýmsi zvláštnym až smiešne znejúcim jazykom.

Po štyroch mesiacoch strastiplnej cesty a neplánovaných zastávok, sme sa konečne dostali do Mníchova. Keď sme z vlaku vystupovali, všade nás vítalo plno transparentov a množstvo usmievajúcich ľudí. Neďaleko od nás vyhrávala aj dychová hudba príznačná pre tento región.

Konečne som tu! Cesta, ktorú sme prešli, nám dala teda riadne zabráť! Aj Fatima výrazne pochudla.

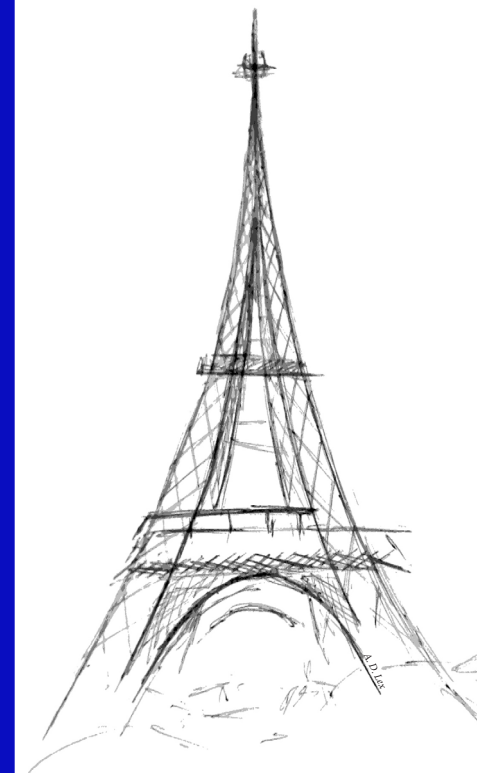
Aké bolo však naše prekvapenie, keď nás obvinili z účelového ekonomického migrantsva a vzápätí oznámili, že skupina, v ktorej sa nachádzame, je určená na transport v rámci povinných kvót do Švédska a to do akéhosi opusteného lyžiarskeho strediska, nachádzajúceho sa za polárnym kruhom...

L. Y. Shique

Ilustrácia: Jakub Štefan

ÚPRIMNÚ SÚSTRASŤ POZOSTALÝM TERORISTICKÝCH ÚTOKOV V PARÍŽI

PARIS

Jeden okamih
chvíľa a v tichu bum
z povyku des
strach
v uliciach tieň
dym, smrad
pach spáleného mäsa
prítom krik
panika
nárek nemých tvárí
ľudských očí
neživých.

A. D. Lex

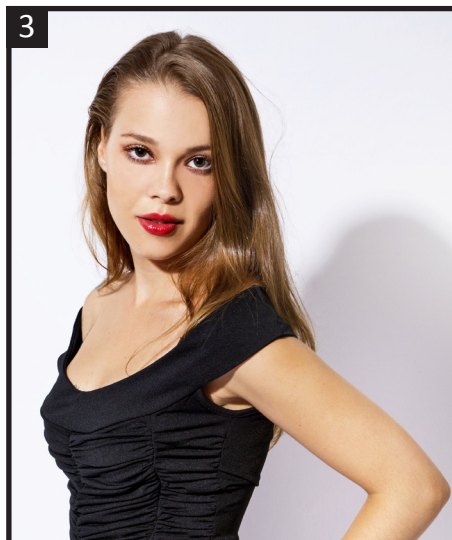
ANNA PERNISCHOVÁ

Gymnázium
17r.

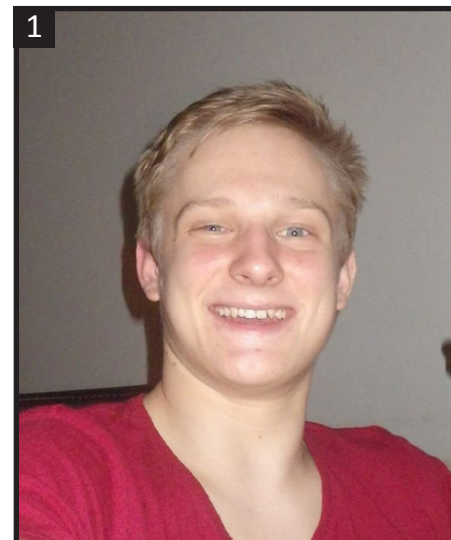
MICHAELA TROKANOVÁ

Konzervatórium
17r.

VERONIKA VAVROVÁ

Gymnázium
17r.

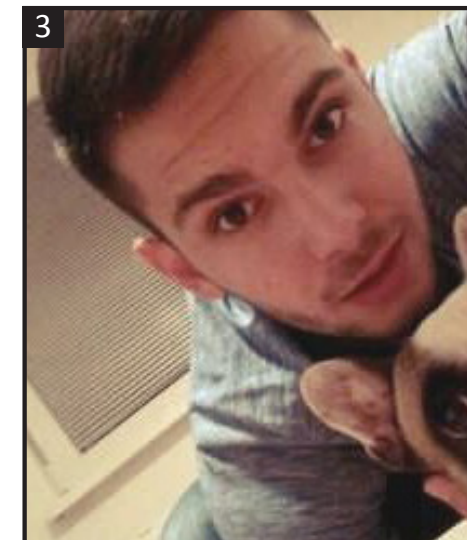
ADAM VRANAY

Gymnázium
17r.

MIROSLAV BAČA

SSUŠAT
19r.

PAVOL HORVÁTH

SOŠ podnikania
19r.

Internar Flower **MISS INTERNÁTU 2015**

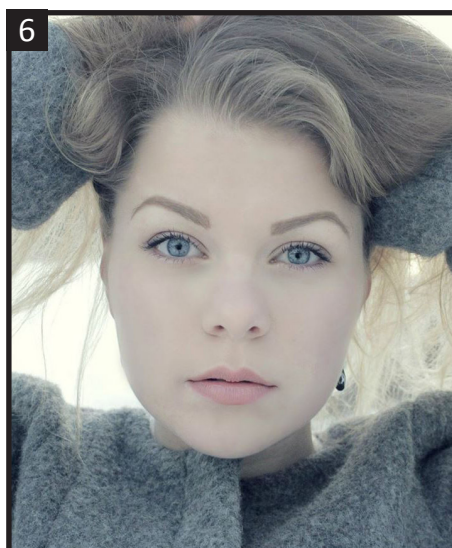
STÁZI MOLNÁROVÁ

Konzervatórium
18r.

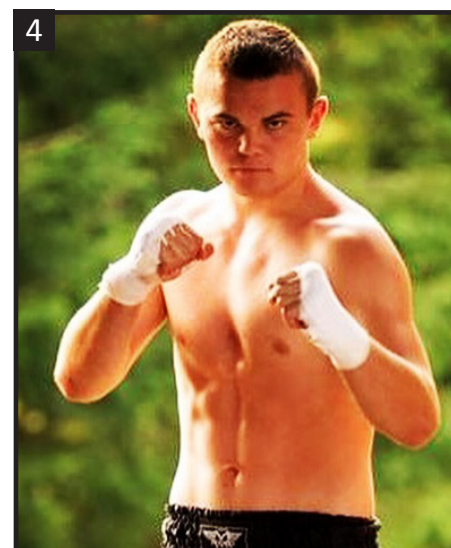
BARBORA MIŠUNOVÁ

Konzervatórium
19r.

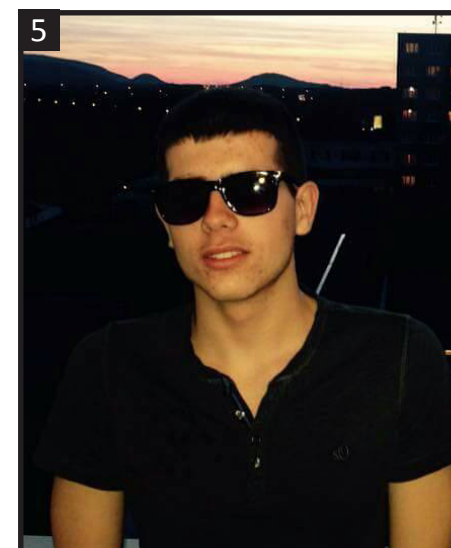
DOMINIKA MAJDÁNOVÁ

Konzervatórium
19r.

DONAT HORNÍK

SSŠOOM
18r.

TOMÁŠ ŠUNÍK

SSŠOOM
18r.

RICHARD LEHOCKÝ

SSŠOOM
16r.

Internat Thistle **MISS INTERNÁTU 2015**

Školský internát Vranovská 4, vyhlasuje **1. ročník súťaže o najkrajšie dievča a o najsympatickejšieho chalana za rok 2016** na našom školskom internáte. Súťaže sa zúčastňuje 6 dievčat a 6 chlapcov, ktorí po sčítaní hlasov získajú titul: **Najkrajšia kvetinka a Najpichľavejší bodliak Internátu.**

Do súťaže sa môže zapojiť každý žiak/ žiačka, ktorý/á/ spĺňa nasledovné podmienky:

1. Je žiakom strednej školy alebo Gymnázia
2. Má viac ako 15 rokov
3. Je pripojený na sociálnu sieť

Každý kto sa bude chcieť zapojiť do súťaže, pošle svoj typ na adresu : **Zborovna01@zoznam.sk** alebo na **Facebook SI Vranovska 4 Ba** v tvare : **poradové číslo** dievčaťa, resp. chlapca na uverejnenej fotografii, jeho / jej / **meno**

Termín zasielania hlasov je od 20.12.2015 do 20.01.2016. Hlasy zaslané po tomto termíne, sa nebudú započítavať do celkového poradia. **Výsledok hlasovania sa dozviete na našom facebooku alebo v druhom čísle nášho časopisu FELEKT na jar 2016.**

Len dve, sú len dve cesty. Dve možnosti: plávať alebo sa utopiť. To je život. To je realita... Čo keď predsa...? Ale čo ak existuje aj iný spôsob?

Nikdy som nešla s davom. Nevychádzala som s vlastnou generáciou, dokonca ani teraz nedokážem pochopiť činy niektorých ľudí. Zvolila som totiž tretiu možnosť. Neplávam, no ani sa netopím. Proste len splývam a nechávam sa unášať prúdom života.

Pijem, jem, študujem ale prakticky nežijem. Uvedomujem si, že sa strácam v sychravých dňoch, v dave ľudí mesta. Rozplývajú sa sny, túžby i nádeje. Všetko sa stráti v minulosti a budúcnosť nie je.

Tak sa všetko končí. To spôsobí jedno rozhodnutie. Čin, ak ste odhodlaný bojovať proti všetkému a všetkým.

Ale ako to zmeniť? Už príliš dlho ma unáša prúd a strach je príliš veľký, než aby som začala... Plávať? Topiť sa? Náruč hlbiny sa už priveľmi zakorenila v mojej mysli.

Rozhodnutie. Pre niekoho nemožné, hoc len okamihom je, inému len blysne hlavou a už koná. To je pôvod bytia. Existencie.

Každý je iný. Originál. Všetci robíme vlastné rozhodnutia, píšeme vlastné dejiny a sme za ne zodpovední. Z toho však plynie len jedno. Môžete nájsť tretiu cestu tam, kde nie je. Môžete sa izolovať z vlastnej vôle a mať istotu, že vás nič nesklame, nik vám nezlomí srdce..., alebo sa môžete vybrať po ceste života, užívať si krásne chvíle a prípadne ľutovať, ak sa niečo nepodarí...

A. D. Lex

Učiteľka sa pýta Dežka: Dežko máš dve jabĺčka, ak jedno zješ, čo ti zostane?
Ohryzok

VTIPY
www.najlepsie-vtipy.sk

Počítačový maniak v kostole: V mene otca i syna, i ducha svetého. Enter!

INTERNÁTNA IZBA

Asi každý sme zažili ten pocit, keď sme odchádzali z domu na internát bez toho, aby sme vedeli čo nás čaká. Z časti som sa tešila, že spoznám nových priateľov a z časti ma mrzelo, že tých starých, nechávam doma. Mala som celkom strach, či si porozumiem aj so svojou spolubývajúcou.

V deň, keď som prišla na internát, som sa veľmi tešila. Pani vychovávateľka mi dala kľúče od izby, zapísala ma do evidencie a išla som sa ubytovať. Na moje prekvapenie v izbe nebol nikto. Zložila som si svoje veci. Vybrala si posteľ, na ktorej budem tráviť všetky internátne noci a išla som sa ešte rozlúčiť s rodičmi.

Keď som vošla druhýkrát do izby, privi-

tali ma dievčatá zo susednej izby. Boli veľmi milé. Jedna z nich mi dokonca ponúkla, vraj na privítanie, ribezlový džús v plastovom poháriku so slovami: „Daj si vína na privítanie“

Celá vážna a trochu aj v pomykove z danej situácie, som začala úplne vážne vysvetľovať, že ja nepijem, na čo sa obidve začali smiať.

Okamžite sme si porozumeli, a stali sa z nás skvelé kamarátky. Som naozaj veľmi rada, že mám také spolubývajúce, aké mám. Nemenila by som ich za nič na svete.

L. K.

ilustrácia: Viktor Kocsis

Keď som dostala list, že som prijatá na strednú do Bratislavy, hlavou mi preblesklo hneď niekoľko myšlienok. Tešila som sa, že sa konečne dostanem z malého mesta, že stretnem nových ľudí a že sa naučím samostatnosti. Na druhej strane ma desila predstava, že nezapadnem do kolektívu, že si tu nezvyknem a že bude Bratislava pre mňa príliš veľká. Lenže ono to nakoniec bolo úplne inak.

Po prvej návšteve internátu som pochopila, že odteraz sa mi život naozaj zmení. Či už k lepšiemu alebo horšiemu, určitá zmena prebehne. Uvedomila som si, že v tejto izbe, v tomto prostredí a so začiatku s cudzími ľuďmi strávim najbližších 10 mesiacov. Budem sa musieť prispôbiť ľuďom, režimu a vlastne všetkému novému.

Prvý stredoškolský deň bol pre mňa tiež zaujímavý. Po dvoch mesiacoch „ničnerobení“ mi došlo, že sa začína iné, úplne nové obdobie v mojom živote. Že si už nebudem môcť dovoliť zaháľať. Že sa skončili sladké a ľahké roky základnej školy. Že toto je stredná škola, kde budem najbližších 5 rokov potiť krv a slzy spolu s mojimi novými väčšinou bratislavskými spolužiakmi. Ozaj,

keď už je reč o spolužiakoch. Predstavovala som si ich ako chalanov „biflošov“ s okuliarmi a namyslené „blavácke“ baby.

No teraz, po takmer troch mesiacoch strávených v Bratislave, to vidím celkom inak. Obavy opadli, viem sa o seba postarať a neviem mi ani každotýždenné cestovanie. Bratislava nie je až tak veľké mesto, ako by sa zdalo, dá sa tu jednoducho orientovať a človek sa pomocou emhádečky dostane hocikam. Na internáte som spoznala mnoho nových ľudí z rôznych častí Slovenska. Síce sme každý iní, no v jednom sme úplne rovnakí. Mladí ľudia, ktorí odišli z tepla domova do veľkého mesta, aby sa osamostatnili a naplnili si sny o strednej škole. Ako spolubývajúce si tiež rozu-

mieme. Veď sme rovnakého veku, riešime rovnaké problémy, máme podobné povahy a pohľad na svet. Často spolu trávim čas aj mimo internátu. Chodíme na rôzne výlety, spoznávame okolie, no aj samé seba. Škola sa mi tiež pozdáva, ľudia sú milí a toho učenia zatiaľ nie je až tak veľa. A k tým „biflošom a blaváčkam“? Moji spolužiaci sú našťastie celkom obyčajní tínedžeri, ktorí síce žijú v hlavnom meste, ale neberú to na veľkú váhu.

Niekedy si veci predstavujeme celkom inak, horšie ako v skutočnosti sú. No po ich prežití vieme, že skutočnosť nemusí byť až taká zlá, ako by sme si predstavovali.

Anabela Rusnáková
Ilustrácia: Viktor Kocsis

BEZPEČNOSŤ PLATIEB ZA POMOCI DEBETNÝCH KARIET

Už od začiatku od kedy som sa venoval informatike a elektronike, bola bezpečnosť (či už všeobecne, alebo konkrétne počítačová bezpečnosť) jednou z mnoho tém, ktoré ma zaujímali a fascinovali. Okrem bezpečnosti webových stránok, serverov.... som sa tiež venoval aj bezpečnosti internet bankingu a bezpečnosti platieb debetnými kartami.

Vždy som sa mylne domnieval, že ľudia majú vyššie povedomie o počítačovej bezpečnosti a nástrahami s ňou spojenými. Bohužiaľ realita sa od mojich domnienok podstatne líši. Nastáva pokrok a doba ide dopredu, ľudia sa začínajú vyvarovať základných chýb typu – napísaný pin kód na rube platobnej karty – v médiách všade „štraša“, ľudí rôznymi radami ako sa správať bezpečnejšie, no je to dostatočné? O tom bude vravieť tento článok.

Vopred by som sa chcel poďakovať pánovi vychovávateľovi Ľubomírovi Jánošíkovi za podnet „platobné karty“ na tému tohto článku. Myslím že práve bezpečnosť platieb za pomoci debetných kariet je vhodnou témou pretože mnoho z nás tieto platby využíva, či už na bežné účely alebo im na ne chodí výplata z brigád a podobne. Pri študentoch zo vzdialenejších kútov Slovenska, ktorí chodia domov len občasne si ani neviem predstaviť iný spôsob prepravy peňazí od ich rodičov poprípade iných „sponzorov“, priamo k nim.

Naše platobné karty síce obsahujú bezpečnostnú vychytávku zvanú PIN kód, mnohý z nás si dokonca nedôverčivo ba až paranoidne zakrývame ruky pri jeho písaní, no sklamaním vás ani toto nie je dostatočné!

[1] Zariadenie na okopírovanie magnetického prúžku karty upevnené v otvore pre vloženie karty.

Existujú rôzne techniky útokov z ktorých niektoré zakladajú na zistení PIN kódu a okopírovaní karty, iné zase k svojmu chodu ani žiaden kód PIN nepotrebujú. My sa v dnešnom diele pozrieme na prvý typ útokov nazývaný tiež skimming.

V prvom rade musí útočník kartu skopírovať inak by mu samotný kód PIN bol k ničomu. Na to sa využíva magnetický kód nachádzajúci sa rube karty. Mnohé nové karty už obsahujú aj čip podobný tomu na kartách SIM, no kvôli spätnej kompatibilitate so staršími platobnými zariadeniami, ktoré s týmto čipom nevedia spolupracovať sa nachádza na rube tiež magnetický prúžok, ktorý je v našom prípade bodom úrazu.

[2] Falošná klávesnica na zaznamenanie kódu PIN.

Jeho okopírovanie trvá len niekoľko sekúnd a je k nemu potrebné pomerne lacné (rádovo desiatky dolárov) a miniatúrne zariadenie. Keď už máme našu kartu skopírovanú stačí už len zistiť PIN kód.

Najjednoduchším spôsobom zistenia kódu PIN je takzvané odpozorovanie („odkukanie,“) no našou technikou zakrývania rúk ho takmer úplne eliminujeme.

[3] Príklad schovania kamery v bankomate.

Ďalším z rady útokov je použitie takzvané „phishingovej,“ falošnej klávesnice ktorá je prichytená na vrch tej skutočnej, daná klávesnica zaznamenáva stlačené klávesy a prenáša ich do reálne klávesnice situovanej pod ňou.

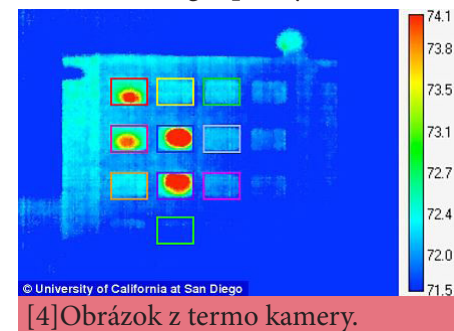
Ďalším zo spôsobov je jednoduché natočenie obyčajnou no miniatúrnou kamerou dobre schovanou niekde v priestoroch bankomatu.

A posledný z rady útokov, ktoré si dnes spomenieme spočíva v natočení klávesnice termo kamerou, kde je zo záznamu vidieť ktoré klávesy boli stlačené a podľa hodnoty zostatkového tepla aj v akom poradí.

Na záver môžeme zhodnotiť že vysoko účinných sofistikovaných metód zistenia PIN kódu je hneď niekoľko, pričom za relatívne nízku cenu (rádovo stovky €) môžu zlodeji ukradnúť pomerne vysokú časť peňazí (okolo 100 kariet denne [1] z ktorých získajú v priemere 500€).

Pokiaľ nám teda na bezpečnosti našich peňazí záleží, musíme byť obozretní, pred výberom peňazí z bankomatu si ho radšej viac krát očami skontrolovať – no najlepším riešením je stále vyvarovať sa výberu peňazí z bankomatu a používať ho iba v krajných prípadoch. Ďalším z bezpečnostných opatrení je vlastniť dva účty z ktorých jeden bude primárny kam nám napríklad bude chodiť výplata, zatiaľ čo druhý bude sekundárny, bude sa na ňom nachádzať vždy len menší obnos peňazí a bude slúžiť práve na vyššie spomínané výbery z bankomatu.

Ďakujem za čas strávený čítaním a verím že si dáte pozor a nestanete sa obeťou, teším sa na vás v ďalšom článku venovanému bezpečnosti internet bankingu, pekný deň!

[4] Obrázok z termo kamery.

Zdroj:

Vlastné vedomosti a internet

Články:

[1]<http://turek.co/>

[2]<http://www.kdosiodjinud.cz/>

Obrázky:

[1]<https://www.snapsupplies.com/>

[2]<http://hss-prod.hss.aol.com/hss/>

[3]<http://www.antiskimmingeye.com/>

[4]<http://i.dailymail.co.uk/>

M. Eršek

JE POTREBNÁ NA SLOVENSKU DRUHÁ MARGARET?

Na Slovensku sa schýľuje k voľbám a ako môžeme vidieť podľa prieskumov (aj keď nie vždy sú presné), ukazujú nám jednu skutočnosť – a tou je, že ľavicové politické spektrum pod záštitou vládnej strany SMER-SD sa drží na stabilných 35-40% a zároveň, že pravicové strany sú roztrieštené a taktiež nie sú schopné akéhokoľvek spojenectva.

Mnohí hovoria, že je to práve kvôli tomu, že na pravicovej politickej scéne nájdeme mnoho rozličných strán. Od protestantskej SIETe cez liberálnu SaS a konzervatívnu KDH, až po menšinovo orientované MOST-HÍD a SMK. Naschvál som do tejto „pravicovej“ skupiny nepridal SNS, síce vo väčšine krajín bývajú národné strany pravicové, oni sa radi označujú ako „stredová“ (a národná) strana. Sám seba sa pýtam, či pravicové politické spektrum je odkázané na takúto „roztrieštenosť“.

Pozrime sa napríklad do Spojeného Kráľovstva Veľkej Británie a ich politiku. V tejto krajine majú zaužívané dve politické strany – a to ľavicových Labouristov a pravicových Konzervatívnu stranu (a potom ďalšie oveľa menšie politické strany, ktoré vždy tvoria koalíciu, prípadne opozíciu jednej z týchto dvoch strán).

V Británii v rokoch 1964 až 1979 (s malou prestávkou od roku 1970-1974, kedy sa vlády ujali pravicoví konzervatisti, čo bola vláda považovaná za „menej“ vydarenú vládu Konzervatistov, kvôli bojácnosti ministerského predsedu E. Healta voči odborom), vládli labouristi. V tej dobe silné odborové hnutie ešte silného a štátny dlh krajiny pod vládou labouristov, sa zvyšoval. Krajina bola len krôčik od úplného zrušenia, preto sa muselo začať konať. Vtedy prišla (niekým obľúbená, iným nenávidená Margaret Thatcher), ktorá svojou neústupčivosťou sa presadila medzi „veľkými (mužskými) rybami“. Čo sa jej nakoniec podarilo a doviedla úspešne krajinu zas medzi elitu krajín Európy.

Prečo to vlastne spomínam, a prečo práve ju, som označil za taký „symbol“ človeka, ktorého potrebuje pravica? Vysvetlenie je jednoduché. V dobe, kedy sa Mar-

garet dostávala na čelo Konzervatívnej strany, bola strana vnútorne rozštiepená – v strane by sme našli starých toryov (zakladatelia, a predchodcovia Konzervatívnej strany) – s ktorými Margaret tak dlho bojovala za svoje „železné“ reformy, taktiež nemôžeme zabudnúť na mnohých poslancov, ktorí sympatizovali s ideológiou konzervatívnosti, ale taktiež aj takých, ktorí sa označovali za liberálov. Strana bola rôznorodá a predsa to vedela Margaret uhrať a zosúladiť.

A tu sa dostávam k bodu „ktorý je veľmi dôležitý“ - vedela rôznorodosť národov zosúladiť tak, aby „ovca ostala celá, i vlk sýty“. A toto Slovensko potrebuje. Niekoľko, kto svojou charizmou a entuziazmom presvedčí strany na pravom krídle politického spektra, aby hľadali spoločné riešenia. No žiaľ sa obávam, že ak voliči nedajú pravicovým stranám dostatočne pocítiť, že im ide o ich politiku a nie o „logo strany“, bude potrebné ešte triediť strany vo voľbách – na tie, ktoré sa vedia dohodnúť a na tie, ktoré si skálovito držia iba svoj názor (takéto strany žiaľ, nie sú potrebné v tejto dobe).

Michael Hanzalík
foto: www.euroskop.cz

Dňa 12.10.2015 (pondelok), nastal deň, na ktorý sme poniektorí dlho čakali. Pre niekoho mesto lásky, pre iných mesto módy či kroasantov. Rozhodli sme sa navštíviť jedno z najromantickejších miest v Európe a to Paríž.

Po dlhej 12-hodinovej ceste cez Viedeň, Linz, Passau sme sa šťastlivo, nasledujúci deň, v ranných hodinách, dostali do hlavného mesta Francúzska. Paríž nás privítal snečnými lúčmi s otvorenou náručou. Ako prvé sme navštívili Luxemburské záhrady, ktoré sa nachádzajú na brehu rieky Seiny a sú druhé najväčšie v tomto meste. Prekvapivo ešte stále rozkvitnutý park s nádhernými záhradami lemovala staršia budova senátu. Počas presunu

do katedrály Notre Dame, sme mali možnosť vidieť historickú stavbu v latinskej časti mesta, ktorý momentálne slúži ako kostol zasvätený svätej Jehové, v ktorom práve prebiehala rekonštrukcia. Mali sme možnosť vidieť veľa obchodov so suvenírmi, rôzne tajné uličky, či typické stavby charakterizujúce Paríž. Gotický rímskokatolícky chrám takzvaný Notre Dame, ktorý je jeden z najnavštevovanejších v Európe, sa nachádzal hneď v cent-

re mesta. Prehliadka bola nádherná. Myslím si, kto vstúpil do tejto budovy, určite neľutoval a mohol sa kochať nádhernou gotikou, napriek tomu, že chrám bol viackrát renovovaný.

Neďaleko kultúrneho strediska G. Pompidou sme mali objednanú večeru. Táto stavba nielen nás ale aj všetkých turistov veľmi zaujala. Vonkajšia architektúra pripomínala akýsi vyčnievajúci tunel či stonožku... Ako posledný bod pro-

gramu nás čakalo Musée d'Orsay, v ktorom sme videli slávne obrazy od rôznych impresionistických umelcov ako napríklad Courbety, Maneta, Moneta Degassa, či Vincenta van Gogha. Po načerpaní inšpirácie sme sa presunuli na hotel na okraji časti Paríža, kde sme sa ubytovali a zaspali ako bábätká.

Nasledujúce ráno sme prešli Tullierské záhrady, v ktorej boli rozložené sochy, ktoré charakterizovali moderné umenie, až k víťaznému oblúku, pred ktorým sme sa spoločne odfotili, kúpili si rôzne suveníry od pouličných predajcov a smerovali sme k Louvru, kde sme si posvietili na tajomný úsmev Mony Lízy, takzvanej Džokondy.

Okolo obeda sme navštívili najznámejší a najcharakteristickejší symbol Paríža a to Eiffelovu vežu. Povieť vám, že sa oplatilo vyšlapať tých 360 schodov na samý vrchol, pretože výhľad odtiaľ, stál skutočne zato.

Podvečer sme sa presunuli do umeleckej časti Montmartre s takzvaným chrámom „Ježišovho srdca“ Sacré-Coeur, odkiaľ bol krásny výhľad na celé mesto. Po ceste na večeru sme videli modernú štvrť La Défense s obchodmi ako Chanel, Louis Vuitton či Dior. Po výbornej večeri nás čakala ešte nočná plavba po rieke Seine, odkiaľ sme mali nezabudnuteľný pohľad na žiariacu Eiffelovku a ďalšie pamiatky na brehu rieky.

Posledný deň vo Francúzsku naše kroky zaviedli na prehliadku zámku Ľudovíta XIV. nazývaného tiež Kráľom Slnka. Tento zámoček postavený v mestečku Versailles je jedným z najväčších v Európe a považovaný za vrchol zámočkej architektúry. Rozsiahle záhrady a do detailov vyzdobené komnaty nás donútili prejsť niekoľko kilometrov, ktoré sa oplatili.

Večer sme nasadli do autobusu a v priebehu 5 hodín sme si spravili prestávku v štáte čokolády. Malé mestečko v Belgicku, Antverpy nás privolalo svojou sladkou vôňou. Mali sme možnosť vidieť gotickú ka-

tredálu Panny Márie, ktorá je najväčšia v Belgicku, aj Antverpský hrad Sten, radnicu mesta, aj múzeum manieristicko-barokového maliara Paula Rubensa a dokonca aj mlyn na výrobu čokolády. Samozrejme nikto z nás neodolal hriechne dobrej, pravej belgickej čokoláde, po ktorej pokračovali ďalšie kilometre do Amsterdamu, v ktorom sme sa ubytovali.

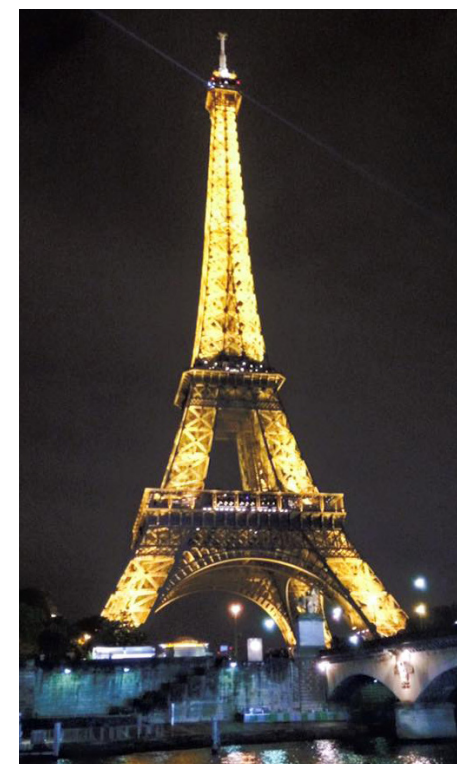
Krásne Holandsko je mesto veter-
ných mlynov, tulipánov, syrov a dre-

vákov, preto ako prvé sme navštívili skanzen veterných mlynov, kde sme videli na vlastné oči ako sa robia tie najlepšie syry rôznych príchutí, ako sa vyrábajú farby či drevené topánky - dreváky. Prehliadka mestom sa nám veľmi páčila. Plavba po rieke Amstel len potvrdila, že Amsterdam je jedno z najkrajších historických miest, takisto ako múzeum Vincenta van Gogha a Rijksmuzeum.

S ťažkým srdcom sa nám odchádzalo z týchto miest. Na šiesty deň sme v poobedňajších hodinách prišli domov, niektorí s taškami plnými suvenírov, niektorí s kuframi, ktoré vážili viac a niektorí s novými spomienkami a zážitkami. Dúfame, že bude ešte veľa príležitostí vidieť tieto a ďalšie krajiny, ktoré v nás vyvolajú túžbu poznania.

Veľké ďakujem patrí pani riaditeľke Drahomíre Kovaříkovej, pani zástupkyni Eve Vrbánovej, pani profesorkám Marte Vizsgyákovej a Inne Horváthovej a samozrejme aj výbornej pani sprievodkyni Zdenke Féherpatakyovej a našim rodičom, za to, že nám umožnili zúčastniť sa tejto poznávacej exkurzii.

A. Pernischová
Foto: A. Pernischová

R NÁVŠTEVA V PETROHRADE

Pomaličky sme odpočítavali deň po dni, hodinu po hodine. Netrpezlivo sme pozerali na kalendár a nevedeli sme sa dočkať kedy príde 29. 4.2015.

Mesto „Sankt Petersburg“, nás lákalo svojimi nepreskúmanými uličkami. Mesto, ktoré je známe ako koruna krásy Ruska, nezabudnuteľnou atmosférou, svojou bohatou históriou, kultúrnymi pamiatkami či okolitou prírodou. Zdlhavé vybavovanie, či menšie problémy s ruskými vízami nás neodradilo a každý z nás sa veľmi tešil.

Odchádzali sme 29.4.2015 (v stredu) od Istropolisu, ku ktorému sa na čas dostavili všetci účastníci zájazdu, 3.D, pár žiakov z 2.D a jedna žiačka z 3.B Gymnázia Alberta Eisteina. Šťastlivo sme sa vybrali na nekonečnú 1990 km dlhú, 32-hodinovú cestu autobusom zo Slovenska na územie Ruska.

Naša prvá noc strávená v autobuse viedla cez celé Poľsko, druhú sme strávili v mestečku Kaunas v Litve, kde sme mali príležitosť prezrieť si miestne pamiatky, nákupné centrá, či vychutnávať si večernú atmosféru mesta. Ces-

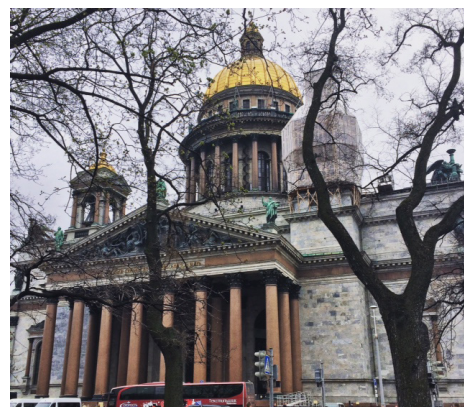
ta ďalej viedla cez Lotyšsko a po dvoch dňoch sme šťastlivo dorazili do Ruska. Privítali nás krásne izby s výhľadom na riekou Nevu a nádhernú panorámu celého centra, tento výhľad mnoho krát slúžil namiesto televízie.

Hneď prvý deň sme boli v chráme sv. Izáka alebo tiež v Isakievskom chráme, ktorý je mimochodom druhý najvyšší na svete. Odtiaľ sme si vychutnávali výhľad na celé mesto, ale tiež sme mohli vidieť honosnú pravoslávnu pozlátenú výzdobu v chráme. Oproti sa nachádzalo námestie s Petrom Veľkým, na koni zašlapujúc zmiju, ktorá predstavuje nepriateľa. Bohužiaľ na vyhlídkovej lodi nás zastihol veľký dážď, ale poniektorí boli takí očarení vodnými kanálmi cez celé mesto, že im dážď vôbec neprekážal.

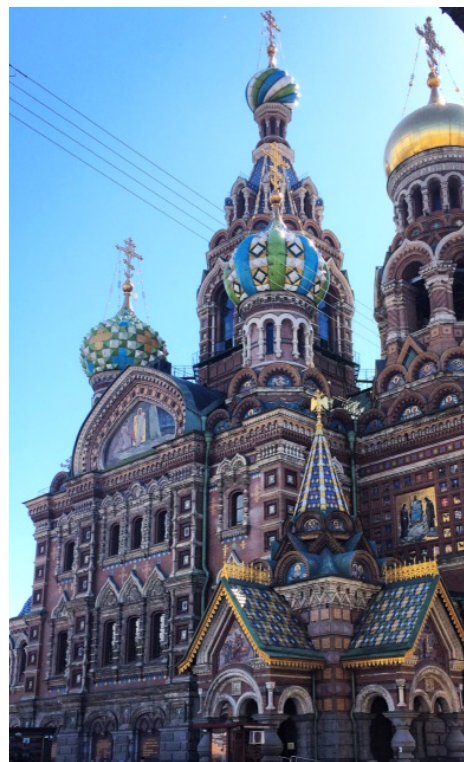
Pod každým mostom, plní elánu, sme trikrát zakričali: „Urááá!“ Večer nás čakal balet, Labutie jazero, v divadle konzervatória, z ktorého sa nám zatajil dych a nestačili sme sledovať toľkú krásu.

Ďalší deň sme strávili v Petrodvorcí, čo je podľa mňa najkrajšie miesto z celého Petrohradu. Je to sídlo Petra Veľkého, krásny bielo-pozlátený palác s rozľahlými záhradami a fontánami až po Fínsky záliv. Podvečer sme strávili uctením ruských vojakov, ktorí bojovali za svoju krajinu počas nemeckej blokády, ktorá trvala 900 dní.

Predposledný deň sme strávili

v najfotografovanejšom chráme na svete a to „Chrám spas na kroví“, ktorý svojím výzorom pripomína chrám na Červenom námestí v Moskve (Chrám Vasilija Blaženého). Neskôr sme si vychutnávali typické ruské „bliny“ teda palacinky na Nevskom prospekte, čo je hlavná ulica v Petrohrade. Poobedie sme strávili v Katarínskom paláci, ktorý dal vystavať v roku 1717 Peter I. pre vládkyňu Katarínu I. ale súčasnú podobu získal pri vláde Jelizavety Petrovny. V tomto paláci sa nachádza známa Jantárová komnata, v štýle ruského baroka, ktorá priťahuje mnohých turistov a taktiež veľké záhrady s fontánami.

Posledný deň v Rusku sme boli v Petropavlovskej pevnosti, v ktorej sa nachádza Petropavlovský chrám a tiež sme mali možnosť si vystreliť na poludnie z dela, ktoré je už dlhé stáročia symbolom mesta a znak toho, že je čas obeda. Za tento nezabudnuteľný zážitok, takisto ako za iné veci ďakujeme slovenskému pánovi generálnemu konzulovi Čisárovi v Petrohrade, s ktorým sme mali tú česť sa stretnúť. Posledné hodiny sme si vychutnávali v Ermitáži, kde sme mali možnosť vidieť celosvetové umenie, dokonca aj umelcov ako Leonardo Da Vinci alebo Vincent van Gogh.

Z Ruska sme si odniesli veľa zážitkov, nezabudnuteľných chvíľ a tiež zopár suvenírov, ktoré nám budú Petrohrad doma pripomínať. Na spiatocnej ceste sme zamierili do hlavného mesta Litvy a to Vilnusu, kde sme si prezreli typickú architektúru mesta. Po ceste do Kaunasu sme sa zastavili v Trakai na Ostrovnom hrade, ktorý sa nachádza v centre nádhornej prírody, na vode. Odtiaľ sme pokračovali v ceste do Kauna-

su, kde sme opäť prespali. 7.5.2015 sme sa šťastlivo dostali domov.

Za tento nezabudnuteľný výlet chceme poďakovať našej pani riaditeľke Drahomíre Kovaříkovej, pani zástupkyňi Eve Vrbánovej, ďalej našej triednej pani profesorky Marte Vizsgyákovej, pani profesorky Inne Horvátovej, samozrejme jed-

no veľké ďakujem patrí aj výbornej pani sprievodkyni Zdenke Feherpatkyovej a celej naše škole Gymnázia Alberta Eisteina, že nám umožnila tento nezabudnuteľný výlet, ktorý dúfame, že nebol posledný.

A. Pernischová
Foto: A. Pernischová

